

*Tussen
twee
werelden*

OLGA VAN DER MEER

Olga van der Meer

Tussen twee werelden

Westfriesland

HOOFDSTUK 1

„We zijn er. U kunt uitstappen, mevrouw Van Amsbeek.” Leo’s stem klonk teder en plagend.

„Mevrouw Van Amsbeek.” Colette proefde haar nieuwe naam als het ware op haar tong. „Het klinkt nog erg vreemd, hoor.”

„Je had ook je eigen naam kunnen houden als je dat gewild had.”

Ze schudde resoluut haar hoofd. „Nee, dank je. Dezelfde naam als mijn vader dragen, dat is niet iets waar ik veel behoefte aan heb. Bovendien vind ik het veel romantischer om jouw naam te hebben. De hele wereld mag weten dat we getrouwd zijn.”

Ze lachte naar hem en hij kon het niet nalaten om haar even snel een zoen te geven voor hij uit de wagen stapte.

Colette bewonderde het hotel waar ze voor stonden. Het was opgetrokken uit lichte bakstenen en voor ieder raam hingen bloembakken met vrolijk gekleurde planten erin. Het zag er gezellig en uitnodigend uit.

„Ik heb goede herinneringen aan dit hotel,” vertelde Leo terwijl hij hun koffers uit de wagen tilde. „Vroeger kwam ik hier vaak.”

„Met je eerste vrouw?” vroeg Colette ondoordacht.

„Natuurlijk niet.” Leo trok zijn wenkbrauwen hoog op. „Zo onkies ben ik niet dat ik op huwelijksreis ga naar een hotel waar ik met Isa geweest ben. Je zou me beter moeten kennen. Ik kwam hier veel als kind, met mijn ouders. De toenmalige eigenaars leven niet meer, hun oudste zoon heeft het hotel overgenomen. We zijn ongeveer van dezelfde leeftijd, we speelden heel vaak samen.”

„En haalden natuurlijk het nodige kattenkwaad uit,” begreep Colette.

Leo grijnsde. „Nogal ja. Het hotel stond regelmatig op stellen door onze ondoordachte acties. Het gebeurde meer dan eens dat we uit elkaar gehaald werden, maar we bleven elkaar toch weer opzoeken.”

„Hebben jullie later nog contact gehouden?” wilde Colette weten. Ze liepen over de brede, marmeren treden het bordes op.

„Soms. Pieter en ik zijn elkaar nog wel eens tegen gekomen in de loop der jaren, maar zoiets verwatert snel. Toen hij echter hoorde dat ik naar zijn hotel wilde komen voor mijn huwelijksreis heeft hij meteen zijn beste suite voor ons gereserveerd. Daar is hij.” Leo zette zijn koffer neer en begroette een kalende, dikke man die enthousiast aan kwam lopen.

„Eindelijk!” riep hij uit. „Kerel, wat zie je er goed uit. Je bent weinig veranderd met de tijd.”

„Jij wel,” zei Leo meer eerlijk dan tactvol.

Het scheen Pieter niet te deren. Hij lachte luidkeels en klopte daarbij op zijn omvangrijke buik, die boven zijn broekriem uitpuilde. „Ik weet het. Het goede leven, hè? Mijn Emma is de beste kokkin die je je voor kunt stellen, vandaar.”

„Nooit geweten dat je haaruitval krijgt van goed eten,” plaagde Leo gemoedelijk.

„Dat is gewoon ouderdom,” lachte Pieter. „Die op jou geen vat heeft gehad, zo te zien. Je bent nog even atletisch als vroeger, man. En dit is dus je nieuwe vrouw?” Hij schudde Colette hartelijk de hand. Zijn blik gleed goedkeurend over haar slanke lichaam, hij floot bewonderend. „Geen wonder dat jij er nog zo jong uitziet, je moet haar natuur-

lijk wel een beetje bijhouden. Lieve schat, wat doe jij met zo'n oude man als Leo hier?"

„Hou nou maar op, ja.” Leo gaf Pieter speels een duw.

Colette zag echter aan hem dat zijn woorden hem geraakt hadden. Leo had meer last van hun leeftijdsverschil dan zij. Voor haar was Leo gewoon Leo, de man waar ze van hield. Hij had haar echter heel lang gezien als de vrouw die zijn dochter had kunnen zijn, had hij haar aan het begin van hun relatie wel eens toevertrouwd. Vijfentwintig jaar verschil was dan ook niet niets, al maakte dat Colette niet uit. Leo was altijd bang dat mensen hem zouden zien als de oude bok die ook nog een groen blaadjes lustte. De man van middelbare leeftijd die zo nodig opnieuw moest beginnen met een jonge meid. Vooral omdat hij nog maar pas gescheiden was toen hij Colette ontmoette, werden er in hun kennissenkring vaak grappen gemaakt over het feit dat hij zijn eerste vrouw Isa had ingeruild voor een jonger exemplaar. Hij was erg gevoelig voor de mening van de buitenwereld, wist Colette. Veel meer dan zij.

Maar zij had dan ook al de nodige ervaring op dat gebied, dacht ze even wrang. Haar ouders waren gescheiden toen zijzelf nog een kleuter was en haar vader had sindsdien de ene jonge vriendin na de andere versleten. Zelf werd hij steeds ouder, zijn vriendinnen bleven echter rond de twintig. De laatste vrouw die hij aan haar voor had gesteld was zelfs jonger dan Colette met haar vijfentwintig lentes. Als zij zich iets aan moest trekken van het geroddel over hun gezin, had ze geen leven gehad. Als kind en puber had ze het vreselijk gevonden dat haar vader zichzelf zo belachelijk maakte, tegenwoordig maakte het haar echter niets meer uit. Ze wist al heel lang dat Lennard Zoutenbier geen vaderfiguur was en dat ze niet op hem hoefde te rekenen

in tijden dat ze hem nodig had. Na het overlijden van haar moeder, twee jaar geleden, had ze alles in haar eentje moeten regelen. Haar vader was naar de begrafenis toegekomen met een blond meisje van eenentwintig aan zijn arm, die zich kirrend aan Colette had voorgesteld als 'haar nieuwe stiefmoeder.' Iets waar haar vader overigens smakelijk om had moeten lachen. Hij had haar zelfs verweten overgevoelig te zijn toen Colette met een vinnige opmerking had gereageerd. Het was Leo, de begrafenisondernemer die haar in die dagen begeleidde, die een ruzie wist te voorkomen door haar mee te tronen naar het buffet en haar een kop koffie te geven.

Ach, Leo... Colette glimlachte. Hij was alles voor haar, al beweerden veel mensen dat ze slechts een vaderfiguur zocht omdat Lennard het altijd af had laten weten. Bij Leo zocht ze wat ze in haar jeugd gemist had, was de algemeen geldende opinie. Zij lachte daar om. Misschien hadden die mensen wel gelijk en zocht ze onbewust naar compensatie, maar wat maakte dat uit? Leo en zij hielden van elkaar, daar ging het om. Hij maakte haar leven compleet na de eenzame tijd die achter haar lag en hij had dankzij haar weer vertrouwen in mensen gekregen nadat Isa hem bedrogen had met zijn beste vriend. Ze vulden elkaar aan. Samen konden ze lachen, praten, huilen en vrijen. Wat wilde een mens nog meer? Iedere dag die ze tot nu toe samen met Leo had doorgebracht, was een gelukkige dag geweest.

Pieter begeleidde hen naar hun kamer, waar hij hen alleen liet.

Colette liep meteen naar de openslaande deuren die naar het balkon leidden. Leunend tegen de balustrade snoof ze diep de zilte zeelucht op.

„Daar zitten we dan, in Zeeland.” Ze grinnikte. „En iedereen maar denken dat we naar een ver, exotisch oord gaan. Ze zullen vreemd opkijken als ze horen waar we werkelijk onze huwelijksreis doorgebracht hebben.”

„Laat ze vooral maar denken dat we onbereikbaar ver weg zitten,” lachte Leo met haar mee. „Als ze weten dat we op slechts anderhalf uur rijden afstand zitten, heb je dikke kans dat er mensen ‘gezellig’ langskomen en daar heb ik helemaal geen zin in.”

„Mijn idee. Ik heb genoeg aan jouw gezelschap.” Colette sloeg haar armen om Leo’s nek en keek hem stralend aan.

„Heb ik je vandaag al gezegd dat ik van je hou?”

„Nog niet vaak genoeg, volgens mij.” Hij kuste het puntje van haar neus. „En had ik je al gezegd dat je er schitterend uitzag als mijn bruid?”

„Nauwelijks. Wat is de dag trouwens snel voorbij gegaan, hè? Maandenlang kijk je er naar uit, maar het is in een zucht voorbij.”

„Je had nu in een feestzaal op de dansvloer kunnen staan, maar dat wilde je zelf niet,” merkte Leo op.

Colette schudde haar hoofd. „Daar had ik geen behoefte aan, hoewel de dag op zich van mij veel langer had mogen duren. Maar zo’n feest... Nee hoor. Zoals we het nu gedaan hebben, met een uitgebreide lunch en daarna de receptie vond ik het prima. Een zaal vol dronken mensen die hossend achter elkaar aan lopen en die het nodig vinden om het bruidspaar op hun schouders te hijsen, hoeft voor mij niet. Zullen we trouwens de koffers even uitpakken? Dan kunnen we ons oprispen en ergens gaan eten. Ik begin trek te krijgen.”

„Ik ook, maar niet in eten.” Met een glinstering in zijn ogen trok Leo haar naar zich toe. Het was niet moeilijk te

raden wat hij wilde, maar het kwam niet in Colette op om te protesteren. Uitpakken en eten konden ze altijd nog. Met een zucht van geluk nestelde ze zich in zijn armen.

Het was al laat voor ze op zoek gingen naar een restaurant, maar aangezien het seizoen net begonnen was, was dat geen enkel probleem. Er waren nog genoeg zaken open waar ze een hapje konden eten. Terwijl Colette van haar uitgebreide visschotel genoot, kreeg Leo amper een hap naar binnen. Hij was te zeer vervuld van geluk om te kunnen eten. Nog steeds kon hij maar amper bevatten dat deze jonge, knappe en lieve vrouw van hem was gaan houden. Wat had hij haar nou helemaal te bieden? Hij was vijftienvijftig jaar ouder, wat ondanks zijn atletische gestalte en zijn nog volle haardos niet te verbloemen viel. Hij had een mislukt huwelijk achter de rug waar hij een paar behoorlijke littekens aan overgehouden had en hij kon haar geen kinderen geven. Dat laatste was één van de redenen waarom hij zich lange tijd op de achtergrond had gehouden, hoewel het wat hem betrof liefde op het eerste gezicht was geweest toen hij in zijn functie als begrafenisondernemer de uitvaart van haar moeder moest verzorgen. Colette was zo kwetsbaar en eenzaam geweest, hij had alles wel willen doen om haar te helpen. Toen hun zakelijke band uitgroeide tot vriendschap en later zelfs tot meer, durfde hij haar zijn gevoelens niet te bekennen. Colette was jong, ze moest een man van haar eigen leeftijd zoeken die haar alles kon geven wat ze van het leven verlangde, hield hij zichzelf voor. Er was echter geen houden aan. Hun gevoelens voor elkaar waren zo sterk dat alle praktische bezwaren als vanzelf wegvielen. Dat ze samen nooit kinderen zouden krijgen was voor Colette

geen reden geweest om hun omgang te verbreken, hoewel ze graag moeder had willen worden. Ze had echter liever hem dan een eigen gezin, waardoor Leo zich extra verantwoordelijk voelde voor haar geluk. Hij had zichzelf tot taak gesteld haar gelukkig te maken, hoe dan ook. Tot nu toe was dat in ieder geval prima gelukt. Hun verschil in leeftijd gaf in de praktijk geen grote problemen. Leo was energiek genoeg en stond midden in het leven, Colette was rustiger en bedachtzamer dan de meeste vrouwen van haar leeftijd. Ze had er geen behoefte aan om ieder weekend te gaan stappen en vond het juist heerlijk om lekker thuis te zijn.

„Wat zit je te peinzen?” haalde zijn kersverse vrouw hem uit zijn gedachten. „Je hebt amper wat gegeten. Smaakt het je niet?”

„Ik heb eerlijk gezegd geen idee,” bekende Leo. „Ik zat me af te vragen of dit echt is, of dat ik een heerlijke droom beleef. Jij maakt me zo ontzettend gelukkig, daar heb je geen idee van. Na Isa dacht ik dat het hoofdstuk liefde voor mij voorgoed gesloten was, tot jij in mijn leven kwam. Jij bent degene die mijn leven weer inhoud gegeven heeft. Dankzij jou geniet ik weer en kan ik weer lachen.”

Colette keek hem stralend aan, ze voelde een brok in haar keel opkomen. „Dat klinkt beter dan een simpel ‘ik hou van jou’, hoewel ik die woorden ook maar al te graag hoor,” zei ze luchtig in een poging haar ontroering te verbergen.

„Alleen maar ‘ik hou van jou’ dekt de lading niet. Het zit zoveel dieper.” Leo pakte allebei haar handen vast. „Jij bent alles voor me.”

„Dat is volkomen wederzijds,” zei Colette. Ze kon niet voorkomen dat haar ogen vochtig werden. Leo’s woorden

raakten haar diep in haar hart. Nooit eerder had ze zoveel van iemand gehouden als van deze man.

Stevig gearmd wandelden ze op hun gemak terug naar het hotel. In de lounge kwam Pieter enthousiast op hen af rennen.

„Ha, daar zijn jullie. Nu kan ik Colette eindelijk voorstellen aan mijn vrouw. Emma, schat, kom je even?” riep hij naar achteren.

Een kleine, mollige vrouw met grijs haar kwam aanlopen. Ze kuste Leo op beide wangen, daarna strekte ze haar hand uit naar Colette.

„Jij moet Colette zijn. Ik heb al zoveel over je gehoord. We hebben niet zoveel contact met Leo, maar als we hem spreken heeft hij altijd zijn mond vol over jou.”

„Ach ja, waar het hart vol van is...” Pieter lachte schaterend. „Kom mensen, dan drinken we nog iets op deze heuglijke dag. Ik heb een schitterende fles wijn, speciaal bewaard voor een bijzondere gelegenheid, dus het lijkt me een prima plan om die nu open te maken.”

Colette was liever met Leo naar hun eigen kamer gegaan, maar op zijn vragende blik knikte ze toch bevestigend. „Een half uurtje maar,” fluisterde Leo in haar oor.

Dat halve uurtje liep echter uit tot een fors uur. Vooral Pieter raakte niet uitgepraat nu zijn oude vriend eindelijk weer eens tegenover hem zat. Dat die vriend diezelfde dag getrouwd was en hij nu graag met zijn vrouw alleen wilde zijn, drong niet tot hem door. Talloze herinneringen aan vroeger haalde hij op, zodat de twee mannen regelmatig in de lach schoten. Pieters verhalen werkten aanstekelijk op Leo, ook hem schoten nu reeds lang vergeten gebeurtenissen opnieuw te binnen en het ene verhaal lokte het andere uit.

Colette zat er stilletjes bij. Plotseling voelde ze zich een vreemde in dit gezelschap. De verhalen dateerden uit een tijd toen zij nog lang niet geboren was en dat was een rare gewaarwording. Als zij samen met Leo was, praatte hij nooit over vroeger, hun gesprekken gingen over het heden en over mensen die ze allebei kenden. Alle anekdotes die nu los kwamen deden haar pijnlijk beseffen dat zij eigenlijk niet in dit gezelschap thuis hoorde. Ze had absoluut niets gemeen met Pieter en zijn vrouw. Emma was ouder dan haar eigen moeder en haar mollige figuur en grijze haren accentueerden dat nog eens. Pieter zag er ook een stuk ouder uit dan zijn werkelijke leeftijd, in tegenstelling tot Leo. Mensen schatten hem altijd minstens vijf jaar jonger dan de vijftig jaren die hij telde. Hij was lang, had brede schouders, een slank postuur en zijn houding was kaarsrecht. Zijn volle, donkere haardos begon weliswaar grijs te worden, maar dat maakte hem alleen maar gedistingeerder. De neutrale bril die hij droeg was tijdloos. Pieter en Leo waren even oud, Colette kon zich echter niet voorstellen dat ze ooit verliefd zou worden op Pieter. Ze rilde bij de gedachte. Vergeleken bij haar Leo was hij echt een oude man.

„Ik geloof dat het kind slaap begint te krijgen, ze is zo stil,” merkte Emma op. Ze lachte er vriendelijk bij, maar Colette voelde haar nekharen overeind komen.

„Dit kind heeft geen slaap, maar zit zich te vervelen bij alle verhalen uit de oude doos,” reageerde ze vinnig.

„We gaan naar boven,” suste Leo de boel snel. Hij legde kalmerend zijn hand op Colettes arm. „Hoe gezellig ook, dit is wel onze huwelijksreis en we hebben niet zoveel behoefte aan het gezelschap van anderen. Ik weet zeker dat jullie dat kunnen begrijpen.”

„Voor ons is dat al zolang geleden, dat zijn we allang vergeten.” Weer lachte Pieter bulderend, iets wat hij vaak en graag deed, had Colette al gemerkt. Het liefst om zijn eigen oubollige, clichématige uitspraken. Ze glimlachte beleefd, maar kon een zucht van opluchting niet onderdrukken toen ze zich eindelijk in hun eigen kamer konden terugtrekken.

„Sorry, het is waarschijnlijk een verkeerde keus van me geweest om onze huwelijksreis hier door te willen brengen. Ik had iets uit moeten zoeken wat voor ons allebei nieuw is,” zei Leo berouwvol.

„Pieter en Emma zijn aardig genoeg,” zei Colette voorzichtig. „Maar ik heb er inderdaad geen zin in om voortdurend met hen op te moeten trekken. Ik geloof niet dat we iets gemeen hebben. Emma is ouder dan mijn moeder.”

„Ik ben ook ouder dan je vader,” merkte Leo terecht op.

„Dat is me anders nooit opgevallen.” Plagend woelde Colette door zijn haren, iets waar hij een vreselijke hekel aan had. Hij trok dan ook schielijk zijn hoofd terug.

„Het feit blijft anders hetzelfde. We kunnen niet ontkennen dat er een hele generatie tussen ons in zit. Dat bezwaart me wel eens,” bekende hij.

„Zo voelt het niet tussen ons, terwijl ik dat gevoel wel bij Pieter en Emma had.” Colette ging op de rand van het brede bed zitten en staarde peinzend voor zich uit. „Dat zijn typisch mensen van middelbare leeftijd, zowel in uiterlijk als in gedrag. Jij hebt dat helemaal niet. Alleen die uitspraken van Pieter al, oubolliger kan het haast niet. En Emma is echt zo’n zorgzame moederkloek. Ongetwijfeld heel lief en hartelijk, maar ik heb er niets mee. Ik heb niet het gevoel dat ik een gesprek met haar

kan voeren over dingen die mij bezighouden of dat ik lekker met haar kan lachen om niets, zoals ik met mijn vriendinnen doe.”

„Dat hoeft ook niet. We zijn betalende gasten hier, in principe hebben we niets met hen te maken,” meende Leo.

„Dat is wel erg cru, tenslotte is Pieter een vriend van je.”

„Maar ik vind jou oneindig veel belangrijker.” Leo ging naast haar zitten en streelde haar rug. „Ik had van te voren moeten bedenken dat het voor jou anders ligt dan voor mij. Het spijt me.”

„Dat hoeft niet.” Colette lachte alweer, ze was niet gewend om Leo zo deemoedig te zien. Hij was juist altijd zo doortastend en resoluut. Sommige mensen vonden hem hard, zij wist echter dat die hardheid slechts het buitenlaagje was en dat daaronder een gevoelige, kwetsbare man zat. „We kunnen best af en toe gezellig iets met ze drinken, zolang het maar niet iedere avond is. En zolang ze me maar geen kind meer noemt, anders wordt het ruzie,” liet ze er dreigend op volgen.

„Vergeleken bij hen ben je ook nog een kind,” plaagde Leo haar.

„O ja? En in jouw ogen dan?” Ze schoof iets naar hem toe en keek hem uitdagend aan.

„Dat zeer zeker niet,” zei hij schor terwijl hij haar in zijn armen nam en haar begon te kussen. „Het woord ‘kind’ is wel het laatste dat in me opkomt als ik naar jou kijk of aan je denk.”

„Dan is het goed,” zei Colette tevreden.

Gelukzalig onderging ze zijn omhelzing en met een rilling van genot liet ze toe dat hij de knoopjes van haar blouse

begon los te maken. Alle gedachten aan Pieter en Emma werden meteen weggevaagd, evenals haar irritatie eerder die avond. Dit was hun huwelijksnacht, er was totaal geen ruimte meer voor iets anders.

HOOFDSTUK 2

Er volgden twee gouden weken voor Colette en Leo. Hoewel het pas voorjaar was, hadden ze het weer mee. Op een enkel buitje na scheen de zon bijna voortdurend, alsof het heelal meewerkte om hun huwelijksreis tot een succes te maken. Ze maakten uitstapjes in de buurt, aten in kleine restaurantjes, maakten lange wandelingen langs het strand en bezochten af en toe een stad om te winkelen. Maar bovenal genoten ze van elkaar. De wetenschap dat ze nu voor altijd officieel aan elkaar verbonden waren, gaf een extra dimensie aan hun relatie. Ze waren simpelweg dolgelukkig samen. Een enkele keer dronken ze wat met Pieter en Emma, maar nadat Leo een ernstig gesprek met hen gevoerd had, drongen ze zich niet meer aan het stel op. Ze bleven wel net zo hartelijk als op de eerste dag en geen moeite was hen teveel om het hun gasten naar de zin te maken. Colette ging ze steeds meer waarderen, al wist ze dat ze nooit echt bevriend zou raken met dit echtpaar. Daarvoor waren de verschillen tussen hen te groot. Pieter en Emma beschouwden haar als een onmondig kind en zonder dat ze het zeiden, wist Colette dat ze zich afvroegen wat Leo met haar moest.

„Dat zou ik ze kunnen vertellen, maar daar heb ik geen zin in,” zei Leo toen Colette daar op één van hun laatste dagen een opmerking over maakte. Hij trok een zuinig mondje. „Dat zou alle fatsoensnormen overschrijden.”

Colette gaf hem een stomp tegen zijn arm. „Ik mag toch hopen dat je niet alleen een lustobject in me ziet,” lachte ze.

„Nou...” Zijn ogen gleden over haar lichaam. „Daar zit iets in. Het beruchte groene blaadje, je kent dat wel. Ze zeggen

altijd dat je het op een oude fiets moet leren. Dat heb ik gedaan, nu mag ik dus op een gloednieuwe racefiets rijden.”

Gierend van het lachen liet Colette zich langs de duinenrand op het zand vallen. Ze moest zo hard lachen dat ze er kramp in haar buik van kreeg. „Dan zit ik zeker nog midden in mijn studie,” schaterde ze.

„Schooier.” Leo kietelde haar tot ze smeekte om genade. Helemaal slap van het lachen en de daarop gevolgde stoeipartij leunde ze tegen hem aan. Dit was een heerlijk beschut plekje, in de zon en uit de wind. Ze zou hier wel uren kunnen blijven zitten, dacht ze loom. Ze verlangde totaal niet naar het gewone, dagelijkse leven. Wat Colette betref mocht hun huwelijksreis nog heel lang duren.

De tijd vloog echter om en voor ze het wisten was hun laatste avond aangebroken. Deze keer hadden ze in hun hotel gegeten en Pieter had zich uitgesloofd om hen alles te brengen wat ze maar konden wensen. Ook Emma, die de keuken verzorgde, had extra haar best gedaan om er een waar feestmaal van te maken. Na afloop van het diner streken ze in de lounge neer met koffie, bij de gezellig brandende open haard. Even later voegde zich een heel gezelschap bij hen in de ruimte. Het was een groep mensen van acht personen, allemaal in de leeftijd tussen de twintig en dertig jaar. Een hechte vriendengroep, meende Colette op te kunnen maken uit de gesprekken en de kwinkslagen die niet bepaald zacht over en weer vlogen. Eén van hen verzocht Pieter muziek op te zetten, zodat ze konden dansen. Meer mensen kwamen op dat geluid af en het werd een gezellige, dolle boel in de lounge. Leo, die zelf niet zo van dansen hield en nooit zo uitbundig was,

bekeek het geamuseerd. Colette wierp een verlangende blik op de geïmproviseerde dansvloer, waar de jongelui het uitermate naar hun zin hadden. Dat bleef niet onopgemerkt door de groep. Na wat onderling gefluister kwam er een jonge vrouw naar het tafeltje van Leo en Colette toe, dat iets apart stond van de rest.

„Heb je soms zin om bij ons te komen zitten?” vroeg ze aan Colette. „Dat lijkt me gezelliger voor je dan hier bij je vader te blijven.”

Colette beet op haar onderlip. Ze wierp een snelle blik op Leo, die zijn gezicht pijnlijk vertrok.

„Dit is mijn vader niet,” zei ze, haar hand op de zijne leggend.

„O, shit.” Het meisje verschoot van kleur. „Het spijt me. Ik eh... Ik...” Ze kreeg het er benauwd van. Heel haar lichaamshouding drukte duidelijk uit dat ze niets liever wilde dan weglopen bij dit tafeltje.

„Het geeft niet,” stelde Colette haar met een glimlach gerust. „Ga maar snel weer naar je vrienden.”

„Oké, dag.” Opgelucht liep ze weg, het schaamrood nog op haar kaken.

Leo mompelde zachtjes een verwensing aan haar adres.

„Trek het je niet aan,” suste Colette. „Wat stelt het nou helemaal voor? Ze vergiste zich, punt uit.”

„Ik vraag me af hoeveel mensen denken dat jij mijn dochter bent,” zei Leo verbeterd.

„Dat zal best wel meevallen. Het is zichtbaar dat jij ouder bent, maar zo erg is het nou ook weer niet. De meeste mensen weten wel beter.”

„Dat kan ik alleen maar hopen.”

„Je moet je daar niet zo druk over maken. In de ogen van andere mensen doe je het toch nooit goed, er zal altijd

geroddeld worden. Als je je daar iets van aantrekt heb je geen leven meer.”

Vanuit haar ooghoeken zag Colette dat het bewuste meisje druk met haar vrienden zat te fluisteren. Even later draaiden alle hoofden zich in hun richting. Een wat ouder stel aan het tafeltje ernaast zat aandachtig mee te luisteren, zag ze. Ook de vrouw van dat paar draaide zich om en keek naar haar en Leo. Ondanks haar stoere beweringen tegen haar man voelde Colette zich toch opgelaten onder deze ongewenste aandacht.

„Zullen we maar naar boven gaan?” stelde ze voor. „De muziek staat zo hard dat je amper een normaal gesprek kunt voeren en dansen doe jij toch niet.” Ze wilde er een plagende opmerking achteraan maken dat hij daar te oud en te stijf voor was, maar ze slikte die woorden net op tijd in. Normaal gesproken zou ze zoiets gewoon gezegd hebben en zou Leo erom lachen, om haar daarna te bewijzen dat dat nog wel meeviel, maar onder deze omstandigheden leek het haar verstandiger om geen olie op het vuur te gooien. Hij zag er toch al zo gekwetst uit.

„Even mijn koffie opdrinken,” zei Leo.

„Goed, dan ga ik nog even naar het toilet.”

Colette liep naar de andere kant van de lounge, waar het gangetje was dat naar de toiletruimte leidde. Terwijl ze even later haar handen stond te wassen kwam de oudere vrouw binnen die haar net zo aandachtig op had zitten nemen. Ze knikte haar vriendelijk toe.

„Kind, mag ik je iets vragen?” begon de vrouw voorzichtig.

„Sorry hoor, maar ik hoorde wat er net over jullie gezegd werd en ik wil je toch even waarschuwen.”

„Waarvoor?” vroeg Colette verbaasd. Ze had geen flauw idee wat de vrouw bedoelde.

„Die man die bij je is... Het is niet je vader, begreep ik. Kijk uit, meisje. Zo'n man van middelbare leeftijd is natuurlijk heel aantrekkelijk in de ogen van een jong iemand als jij, maar pas maar op. Er zit meestal geen toekomst in, je wordt alleen maar gebruikt, ben ik bang. Wellicht is hij zelfs getrouwd en ben jij alleen maar goed om zijn ego op te krikken.” Ze keek Colette zo trouwhartig aan na deze woorden dat die onmogelijk boos op het vrouwtje kon worden.

„Dat klopt, hij is inderdaad getrouwd,” zei ze lachend. Ze hief haar rechterhand omhoog. „Met mij. We zijn op onze huwelijksreis.”

Net als het meisje een half uur eerder, verschoot ook deze vrouw van kleur. „O, o. Dan eh... Dan heb ik niets gezegd.” Schielijk schoot ze een toilethokje in.

„Het geeft niet. Ik vind het lief dat u me wilde waarschuwen,” riep Colette haar na. Nog nalachend liep ze terug naar de lounge, waar ze Leo in geuren en kleuren vertelde wat haar zojuist overkomen was. Hij kon er niet om lachen.

„Waar bemoeit dat mens zich mee,” siste hij kwaad. „Waar haalt ze het lef vandaan om zo'n oordeel over mij te vellen, alleen vanwege het simpele feit dat ik een jongere vrouw bij me heb? Ze is niet goed wijs!”

„Ik vond het wel lief,” vergoelijkte Colette. Ze had al spijt dat ze het hem verteld had, ze had kunnen weten dat hij dit soort dingen niet bepaald vermakelijk vond. Zij maakte zich daar veel minder druk om. Leo en zij vormden nu eenmaal geen doorsnee stel en iedereen die ook maar enigszins van de ongeschreven normen afweek was het mikpunt van gekletst. Dat gold niet alleen voor hun situatie, maar ook voor vrouwen die met een buitenlander

waren getrouwd of voor vrouwen die zestig uur per week werkten en hun kinderen naar de crèche brachten of voor mensen die heel bewust geen auto hadden vanwege het milieu. Het was nu eenmaal nooit goed.

Terwijl ze naar de liften liepen, knikte ze nog even naar de vrouw van het toilet, maar die draaide haar hoofd weg en deed net of ze het niet zag. Voor het eerst vroeg Colette zich nu serieus af of ze echt zo'n ongelijk stel vormden. Zelf zag ze dat helemaal niet. Leo was gewoon Leo. Ze kon hem wel eens ongenadig plagen met het feit dat hij zo'n stuk ouder was dan zij, maar een probleem zag ze daar niet in. Echt negatieve reacties hadden ze in hun omgeving ook niet gekregen, al werden er hier en daar wel wat wenkbrauwen opgehaald. Sommige mensen hadden haar voorzichtig gevraagd of ze wel wist waar ze aan begon, maar hun liefde voor elkaar straalde zo duidelijk van hen af dat eventueel negatief commentaar al snel verstomde. De mensen die hen kenden, gunden hun het geluk. Vreemden konden dat blijkbaar niet, die hadden hun oordeel onmiddellijk klaar. Dat stemde Colette verdrietig, tegelijkertijd voelde ze zich opstandig worden. Net als Leo even daarvoor vroeg ze zich af waar iedereen zich mee bemoeide. Al scheelden ze zestig jaar, daar had niemand iets mee te maken! Zolang zij gelukkig waren met elkaar, had niemand er iets over te zeggen.

„Het spijt me,” zei Leo, eenmaal in hun kamer. „Ik had me onze laatste avond anders voorgesteld.”

„Ik denk dat we zullen moeten wennen aan het feit dat we commentaar uitlokken.”

„Dit had ik je graag bespaard.” Hij trok de twee stoelen uit de kamer naast elkaar en ging zitten. Colette nam naast hem plaats. Zo zaten ze een tijdje zwijgend, hand in hand.

„Hoeveel ik ook van je hou, dit was juist één van de redenen waarom ik indertijd afstand wilde houden,” zei Leo na een paar minuten.

Colette trok haar wenkbrauwen hoog op, zodat ze bijna onder haar donkere haren verdwenen. „Wat is dat nou voor onzin. Moeten wij dan allebei eenzaam en ongelukkig verder leven vanwege de mening van de buitenwereld?”

„Dat is het niet alleen. Hoe je het ook wendt of keert, liefste, ons forse leeftijdsverschil brengt problemen met zich mee.”

„Daar hebben we het vaker over gehad. Ik hou van je, Leo, ongeacht je leeftijd. Ik wil mijn leven met jou doorbrengen,” zei Colette ietwat ongeduldig. In het begin van hun relatie voerden ze regelmatig dit soort gesprekken, ze dacht dat ze dat tijdperk nu achter zich hadden gelaten.

„Maar hoe lang zal dat leven zijn?” vroeg Leo zich hardop af. „Als jij straks veertig bent, ben ik bejaard. Nu valt het verschil nog niet zo op, over een paar jaar is dat anders. Wat als ik hulpbehoevend word?”

„Hou op,” zei Colette kortaf. Ze trok haar hand uit de zijne en keek hem boos aan. „Ten eerste wil ik daar helemaal niet over nadenken, ten tweede ben je een beetje te laat met dit soort argumenten. Tot de dood ons scheidt, weet je nog? Het is twee weken geleden dat we dat elkaar, ten overstaan van een heleboel mensen, beloofd hebben. Wat wil je nou dat ik zeg? Dat ik er vandoor ga als jij jezelf niet meer kan redden? Ik kan morgen wel onder een auto lopen en in een rolstoel belanden. Laat jij mij dan in de steek?”

„Natuurlijk niet,” kwam zijn antwoord onmiddellijk.

„Nou dan. Als jij hulpbehoevend wordt, zal ik je verzorgen.”

„Dat is nu net waar ik bang voor ben. Ik wil niet dat jij je leven vergooit als het ooit zo ver komt. Daar ben je dan nog veel te jong voor.”

„Zullen we ons daar zorgen over gaan maken op het moment dat het aan de orde is en niet nu? Voorlopig zijn we allebei nog gezond en jij bent vitaal genoeg. Ik hoop toch niet dat je iedere keer dit soort gesprekken gaat voeren als iemand een opmerking maakt over ons leeftijdsverschil,” zei Colette korzelig. „We hebben hier lang en breed over gepraat op het moment dat onze vriendschap veranderde in liefde. Ik heb bewust voor jou gekozen, met alles wat erbij hoort, dus ik wil er geen woord meer over horen.”

„Soms vliegt het me ineens aan,” bekende Leo. „Dan vraag ik me af wat ik je aan heb gedaan.”

„Het enige wat jij doet is me liefde geven en daar ben ik alleen maar blij om. Laat je toch niet zo opjatten door de buitenwereld. Wat andere mensen denken is totaal onbelangrijk.”

„Dat klinkt heel simpel, maar juist door die opmerkingen ga ik er weer over nadenken. Er zit een grond van waarheid in, Colet. Nu zijn we gelukkig en is er niets aan de hand, maar de toekomst is altijd dichterbij dan je denkt.”

„Ik wil er niet meer over praten.”

„Ik wel. Luister alsjeblieft naar wat ik te zeggen heb.” Ondanks haar afwijzende blik pakte Leo opnieuw haar hand vast. Colette keek stug langs hem heen. „Je moet je nooit gedwongen voelen om bij me te blijven, zeker niet als ik van alles ga mankeren. Juist dan niet. We zijn man en vrouw, dat moet in de loop der jaren niet gaan veranderen in een patiënt/verzorgster relatie. Stel dat ik over tien jaar dement word of zo, dan ben jij nog jong genoeg

om een nieuw leven op te bouwen, zonder mij.”

„Dat wil ik helemaal niet.” De tranen schoten ineens in haar ogen. Dit gesprek ging een hele andere kant op dan ze verwacht had.

„We moeten realistisch blijven,” zei Leo ernstig. „Natuurlijk kan er ook van alles met jou gebeuren, zoals je net al zei, maar de kans dat ik straks verzorging nodig heb is nu eenmaal veel groter. Daar mag jij jezelf niet aan opofferen.”

„Misschien mag ik dat tegen die tijd zelf bepalen?” Het klonk vinniger dan ze bedoelde. „We zijn getrouwd, misschien wil ik wel niets liever dan jou overal mee helpen.”

„Zolang het je eigen keus is om te blijven, is daar uiteraard niets op tegen. Het gaat mij erom dat je je niet gevangen moet gaan voelen binnen ons huwelijk. Zodra er een moment komt dat je bij jezelf denkt dat je liever weg wilt gaan, doe dat dan. Ik zal het je nooit kwalijk nemen. Dat moet je me beloven, Colet. Ik voel me af en toe toch al zo bezwaard tegenover jou.”

„Waarom in vredesnaam? Ik kan nooit meer gelukkiger worden dan ik nu ben.”

„Dat betwijfel ik eigenlijk.” Leo's gezicht versomberde. „Begrijp me niet verkeerd, ik dank de hemel op mijn blote knieën dat jij in mijn leven gekomen bent, maar ik vraag me wel eens af of ik wel de juiste man voor je ben.”

„Ik hou van je,” zei Colette voor de tweede maal.

„Dat weet ik, maar als je mij niet ontmoet had, was er ongetwijfeld een andere man gekomen waar je van was gaan houden. Een man van je eigen leeftijd, iemand waarmee je wél een gezin had kunnen stichten. Ik kan je geen kinderen geven en eerlijk gezegd zou ik ook geen kinderen meer willen krijgen nu. Er is een tijd geweest dat ik

niets liever wilde dan vader worden, maar toen dat niet mogelijk bleek te zijn, heb ik me daarbij neergelegd en in de loop der tijd is die wens verdwenen. Ik kan me echter heel goed invoelen in wat het voor jou moet betekenen dat je nooit je eigen kind in je armen zult kunnen houden, zelf ben ik daar namelijk ook doorheen gegaan. Soms voel ik me schuldig omdat ik degene ben die jou dat onthoudt.”

„Je zegt niets nieuws. Dit heb ik allemaal geweten voor ik volmondig ja tegen je zei. Ik wil jou, met alles wat bij je hoort.”

„Dat denk je nu, maar dit zijn zaken die je van tevoren niet goed kunt overzien. Er kan een moment komen dat je er spijt van krijgt dat je met me getrouwd bent, omdat in de dagelijkse praktijk pas blijkt hoe het écht voelt,” zei Leo.

„Garanties zijn er nooit. Wie weet krijg jij eerder spijt dan ik, want zo makkelijk ben ik ook niet,” beweerde Colette met zelfkennis.

„Nooit,” verzekerde Leo haar beslist.

„Kijk, dat is nu precies hoe ik er over denk.”

Hij schudde zijn hoofd. „Begrijp je nu echt niet wat ik bedoel of doe je maar alsof?”

Colette stond op en nam zijn gezicht tussen haar handen. Ze keek hem innig aan.

„Lieve schat, we hebben dit soort onderwerpen uitgebreid besproken voordat je me überhaupt een huwelijksaanzoek hebt gedaan. Ondanks alles wat je aan hebt gevoerd, ben ik toch uit volle overtuiging met je getrouwd. Zegt dat niet genoeg? Bovendien is dit onze huwelijksreis. We zitten midden in onze wittebroodsweken, het laatste onderwerp waar ik het over wil hebben is het eventueel opbreken van ons huwelijk. Dat is net zoiets als praten over een schipbreuk terwijl je op volle zee zit, dat wil ook niemand.

We leven nu en we genieten nu van alles wat we hebben en dat is heel veel. Hoe de situatie er morgen uitziet, zien we dan wel weer.” Als slot van haar betoog gaf ze hem een stevige zoen. Leo’s armen gleden als vanzelf om haar middel.

„Wat een wijze woorden voor zo’n klein meisje,” zei hij met een grijns.

„Ik ben verstandiger dan je denkt.”

„Dat begin ik ook te geloven, ja. Maar toch wil ik...”

„St.” Ze legde haar hand over zijn mond, zodat hij niet verder kon praten. „Jij wilt helemaal niets, behalve dit.” Ze haalde haar hand weg, sloeg haar armen om zijn hals en zoende hem opnieuw.

„Dat is eigenlijk precies wat ik wilde zeggen,” lachte hij voor hij haar kus met overgave beantwoordde.

Tussen twee werelden

Als de vijftientigjarige Colette trouwt met de dubbel zo oude Leo, is ze dolgelukkig. Hun huwelijk is ijzersterk. Totdat Colette carrière begint te maken en Leo zich daartegen verzet. Hij had zich geen leven voorgesteld waarin hij zich aan zou moeten passen aan een vrouw die carrière maakt.

Als Leo dan ook nog eens getroffen wordt door een hersenbloeding, verandert haar leven in een nachtmerrie. Er is niets meer over van de lieve, zorgzame man waar ze ooit mee trouwde. Als Colette de knappe fotograaf Nick ontmoet, voelt ze zich sterk tot hem aangetrokken. Hij vormt zo'n tegenstelling met de zieke Leo dat ze voortdurend heen en weer geslingerd wordt in haar gevoelens voor deze beide mannen.

Maar langzaam groeit in haar een angstig vermoeden: Is Leo wel zo ziek als hij doet voorkomen?

Westfriesland

ISBN: 978 90 205 2903 6 NUR 344

9 789020 529036